

KOMENTÁŘE WOLTERS KLUWER

Věra Kalvodová

Zákon
č. 169/1999 Sb.,
o výkonu trestu
odnětí svobody

Komentář



Wolters Kluwer
Česká republika

Věra Kalvodová

Zákon č. 169/1999 Sb.,
o výkonu trestu
odnětí svobody

Komentář



Wolters Kluwer
Česká republika

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Kalvodová, Věra

Zákon č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody : komentář / Věra Kalvodová. –
Vyd. 1. – Praha : Wolters Kluwer ČR, 2012. – 240 s. – (Komentáře Wolter Kluwer)
ISBN 978-80-7357-706-3 (váz.)

343.26 * 343.8 * (437.3)

- trest odnětí svobody – Česko
- výkon trestu – Česko
- zákony
- komentáře

343.8 – Vězeňství [18]

Právní stav publikace je k 1. 1. 2012.

© doc. JUDr. Věra Kalvodová, Dr., 2012

ISBN 978-80-7357-706-3

PŘEHLED POUŽITÝCH ZKRATEK

Domácí právní předpisy

| | |
|-------------------|--|
| ZVTOS | zákon č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů |
| ŘVTOS | vyhláška č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů |
| ZVS | zákon č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážci, ve znění pozdějších předpisů |
| Úst. | ústavní zákon č. 1/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů, Ústava České republiky |
| LPS | usnesení předsednictva ČNR č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky |
| TrZ | zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění zák. č. 306/2009 Sb. |
| tr. zák. | zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů |
| tr. ř. | zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů |
| ZSM | zákon č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže, ve znění pozdějších předpisů |
| NVO | nařízení vlády č. 365/1999 Sb., o výši a podmínkách odměňování odsouzených osob zařazených do zaměstnání ve výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů |
| VOSO | vyhláška č. 10/2000 Sb., o srážkách z odměny osob, které jsou ve výkonu trestu odnětí svobody zaměstnány, o výkonu rozhodnutí srážkami z odměny těchto osob a chovanců zvláštních výchovných zařízení a o úhradě dalších nákladů, ve znění pozdějších předpisů |
| ZSPOD | zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů |
| OSPOD | orgán sociálně-právní ochrany dětí |
| zák. práce | zákon. č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů |
| obč. zák. | zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů |
| OSŘ | zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů |
| ZOPř | zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů |

- EÚLP** sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., o sjednání Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Protokolů na tuto Úmluvu navazujících
- MPOP** vyhláška o Mezinárodním paktu o občanských a politických právech a Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech č. 120/76 Sb.

Citace judikatury

- R** označení před číslem judikátu znamená, že jde o judikát uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek
- B** označení před číslem judikátu znamená, že jde o rozhodnutí uveřejněné v Bulletinu Nejvyššího soud České republiky
- ÚS (Pl. ÚS)** označení před číslem judikátu znamená, že jde o judikát uveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR

ZÁKON

č. 169/1999 Sb.

ze dne 30. června 1999

o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů

ve znění: zákona č. 359/1999 Sb., zákona č. 3/2002 Sb., zákona č. 320/2002 Sb., zákona č. 218/2003 Sb., zákona č. 52/2004 Sb., zákona č. 539/2004 Sb., zákona č. 109/2006 Sb., zákona č. 267/2006 Sb. (ve znění zákona č. 282/2002 Sb.), zákona č. 346/2007 Sb., zákona č. 306/2008 Sb., zákona č. 7/2009 Sb., zákona č. 41/2009 Sb. (ve znění zákona č. 306/2009 Sb.), zákona č. 281/2009 Sb., nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010 č. 341/2010 Sb. a zákona č. 181/2011 Sb.

ČÁST PRVNÍ

VÝKON TRESTU ODNĚTÍ SVOBODY

HLAVA I

Díl 1

Obecná ustanovení

§ 1

Předmět úpravy

(1) Tento zákon upravuje výkon trestu odnětí svobody (dále jen „výkon trestu“) ve věznicích a ve zvláštních odděleních vazebních věznic.

(2) Výkonem trestu se sleduje dosažení účelu trestu odnětí svobody (dále jen „trest“) ve smyslu trestního zákona prostředky stanovenými v tomto zákoně.

(3) Výkonem trestu se podle tohoto zákona rozumí též výkon trestního opatření odnětí svobody uloženého mladistvému; jeho výkonem se sleduje dosažení účelu stanoveného zákonem o soudnictví ve věcech mládeže.

(4) Mladistvým se pro účely tohoto zákona rozumí osoba, která v době spáchání provinění dovršila patnáctý a nepřekročila osmnáctý rok svého věku.

K odst. 1

1. Předmětem úpravy je výkon trestu odnětí svobody ve věznicích a ve zvláštních odděleních vazebních věznic, jímž se rozumí jak výkon trestu odnětí svobody uloženého dospělým pachatelům podle trestního zákoníku, tak i výkon trestního opatření odnětí svobody uloženého mladistvému podle zákona o soudnictví ve věcech mládeže.

2. K pojmu věznice a zvláštní oddělení vazební věznice srov. vysvětlivky k § 5 odst. 1.

K odst. 2

3. Účelem trestu odnětí svobody ve smyslu trestního zákona třeba rozumět účel trestu obecně.

4. Trestní zákon č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů, účinný v době přijetí právní úpravy obsažené v § 1 odst. 2 ZVTOS neobsahoval žádné speciální ustanovení o účelu trestu odnětí svobody. Účel trestu jako takového byl výslovně upraven v § 23 odst. 1 tr. zák., podle něhož účelem trestu je chránit společnost před pachateli trestných činů, zabránit odsouzenému v dalším páčání trestné činnosti a vychovat jej k tomu, aby vedl řádný život, a tím působit výchovně i na ostatní členy společnosti. Takto vymezený účel byl koncipován jako struktura základního a dílčích cílů, které spolu vytvářejí jeden celek. Základním účelem trestu byla *ochrana společnosti* před trestnými činy a jejich pachateli, což je odrazem základní funkce trestního práva jako celku. K naplnění základního účelu sloužily dílčí cíle, a to individuální represe, individuální prevence a generální prevence.

5. V trestním zákoníku č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, není účel trestu explicitně vyjádřen. Stejně tak v něm není obsaženo žádné speciální ustanovení o účelu trestu odnětí svobody. Vymezení účelu trestu je ponecháváno trestní nauce a v zákoně je nahrazeno promítnutím obecných zásad trestání do jednotlivých ustanovení o trestních sankcích. Přes uvedený nový přístup k vyjádření účelu trestu v právní úpravě je základním cílem trestu ochrana společnosti před trestnými činy a jejich pachateli, která představuje smysl existence samotného trestního práva. Tato ochrana je pak realizována prostřednictvím individuální represe, individuální prevence a generální prevence.

6. Stěžejním prostředkem k dosažení účelu výkonu trestu odnětí svobody je program zacházení ve smyslu § 40 odst. 2 a § 41 ZVTOS. Dalšími prostředky jsou odměny (§ 45 ZVTOS) a kázeňské tresty (§ 46 a násl. ZVTOS). Lze k nim zařadit i systém práv a povinností odsouzených; srov. hlava 2. ZVTOS. Na naplňování účelu trestu odnětí svobody se pak ve smyslu § 43 ZVTOS svými aktivitami mohou podílet i další orgány a instituce.

7. Program zacházení je obecně definován jako základní forma cílevědomého a komplexního působení na odsouzeného (srov. § 40 odst. 2). Představuje klíčový prostředek penitenciární individualizace trestu odnětí svobody. Blíže k tomu vysvětlivky k § 40 a § 41 ZVTOS.

K odst. 3

8. Zákon č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže (zákon o soudnictví ve věcech mládeže), ve znění pozdějších předpisů, rozlišuje tři druhy opatření, která mohou být mladistvým uložena za spáchané provinění. Jedná se o opatření výchovná, ochranná a trestní.

9. Trestním opatřením odnětí svobody podle tohoto ustanovení se rozumí nepodmíněné odnětí svobody, které lze mladistvému uložit jen tehdy, jestliže by s ohledem na

¹ Srov. Kalvodová, V. Právní následky trestného činu a činu jinak trestného, trestněprávní alternativy. In: Kratochvíl, V. a kol. *Kurs trestního práva. Trestní právo hmotné. Obecná část*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 472.

² Kalvodová, V. Právní následky trestného činu a činu jinak trestného, trestněprávní alternativy. In: Kratochvíl, V. a kol. *Kurs trestního práva. Trestní právo hmotné. Obecná část*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 472.

okolnosti případu, osobu mladistvého nebo předchozí použití opatření uložení jiného trestního opatření zjevně nepostačovalo k dosažení účelu ZSM (§ 31 odst. 2 ZSM). Z uvedeného ustanovení jednoznačně vyplývá, že trestní opatření nepodmíněného odnětí svobody má v sankčním systému mladistvých postavení *ultima ratio*, tj. krajního prostředku trestněprávního postihu.³

10. Výkonem trestního opatření odnětí svobody je sledováno dosažení účelu stanoveného zákonem o soudnictví ve věcech mládeže. Klíčové je v tomto směru ustanovení § 9 odst. 1, jež stanoví obecný účel všech opatření, tj. výchovných, ochranných i trestních. Podle tohoto ustanovení je účelem opatření vůči mladistvému především:

- a) vytvoření podmínek pro sociální a duševní rozvoj mladistvého se zřetelem k jím dosaženému stupni rozumového a mravního vývoje, osobním vlastnostem, k rodinné výchově a k prostředí, z něhož prochází,
- b) ochrana mladistvého před škodlivými vlivy a
- c) předcházení dalšímu páčání provinění.

11. V návaznosti na uvedené obecné vymezení je pak účel trestu dále specifikován ve vztahu k jednotlivým typům opatření. Pokud jde o účel trestních opatření, je vyjádřen v § 24 odst. 2 ZSM, podle něhož trestní opatření musí vzhledem k okolnostem případu a osobě i poměrům pachatele mladistvého napomáhat k vytváření vhodných podmínek pro další vývoj mladistvého. Zdůrazněna je tak výchovná a sociální funkce trestního opatření.⁴

12. Dosažení uvedeného účelu trestního opatření odnětí svobody vyžaduje i specifické přístupy a metody zacházení s mladistvými ve výkonu trestního opatření odnětí svobody zaměřené především na výchovu, vzdělávání a přípravu na budoucí povolání a samostatný život, na minimalizaci negativních vlivů uvěznění a posilování pocitu odpovědnosti za vlastní jednání. Proto právní úprava výkonu trestního opatření u mladistvých v ZVTOS i v jej provádějším ŘVTOS obsahuje řadu odchylek od výkonu trestu odnětí svobody u dospělých odsouzených. Zvláštnosti výkonu trestního opatření odnětí svobody u mladistvých jsou upraveny v § 60–65 ZVTOS. Navazující právní úprava je pak obsažena v hlavě třetí ŘVTOS, který rovněž stanoví specifika vnitřní diferenciacce ve věznicích pro mladistvé. Významným z tohoto hlediska je také požadavek na oddělené umístění mladistvých od dospělých podle § 7 ZVTOS.

K odst. 4

13. Toto ustanovení vymezuje osobu mladistvého pro účely ZVTOS. Navazuje na § 25 tr. zákoníku, který stanoví minimální věkovou hranici trestní odpovědnosti na patnáct let, a rovněž na § 2 odst. 1 písm. c) ZSM, podle něhož není-li zákonem stanoveno jinak, pak se rozumí mladistvým ten, kdo v době spáchání provinění dovršil patnáctý rok věku a nepřekročil osmnáctý rok věku.

14. Trestný čin mladistvého se nazývá proviněním (srov. § 6 ZSM). Užitím odlišného pojmenování trestného činu mladistvého je sledováno vyjádření jeho zvláštní povahy

³ Shodně Šámal, P., Válková, H., Sokolář, A., Hrušáková, M. *Zákon o soudnictví ve věcech mládeže. Komentář*. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2007, s. 91.

⁴ Srov. Šámal, P., Válková, H., Sokolář, A., Hrušáková, M. *Zákon o soudnictví ve věcech mládeže. Komentář*. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2007, s. 311.

dané specifiky osoby mladistvého jakožto pachatele. Nevhodnost užití termínu trestný čin u kategorie mladistvých pachatelů vyplývá z toho, že nevyjadřuje přesně povahu jednání mladistvého, když společnost je za takové jeho jednání přinejmenším spoluodpovědná, poněvadž se jí nepodařilo vytvořit vhodné náhradní výchovné prostředí v situaci, kdy rodinné prostředí neexistovalo či selhalo.⁵ Ze strany mladistvého se proto jedná skutečně více než o trestný čin o pouhé provinění, které v sobě neobsahuje tak výrazné odsouzení, a tím i stigmatizující prvky, jako je tomu u trestného činu.⁶

Související ustanovení:

§ 5 odst. 1 – místo výkonu trestu, § 40 odst. 2, § 41 – program zacházení, § 45 – odměny, § 46 a násl. – kázeňské tresty, § 15 a násl. – práva odsouzených, § 28 a násl. – povinnosti odsouzených, § 60 až § 65 – výkon trestu u mladistvých

Související předpisy:

trestní zákoník; zákon o soudnictví ve věcech mládeže; řád výkonu trestu odnětí svobody

Literatura:

Hála, J. *Úvod do teorie a praxe vězeňství*. České Budějovice : Vysoká škola evropských a regionálních studií, 2005.

Kalvodová, V. Právní následky trestného činu a činu jinak trestného, trestněprávní alternativy. In: Kratochvíl, V. a kol. *Kurs trestního práva. Trestní právo hmotné. Obecná část*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009.

Lata, J. *Účel a smysl trestu*. Praha : Lexisnexis, 2007.

Novotný, O. *O trestu a vězeňství*. Praha : Academia, 1967.

Solnař, V., Fenyk, J., Císařová, D., Vanduchová, M. *Systém českého trestního práva. III. Tresty a ochranná opatření*. Praha : Novatrix, 2009.

Sotolář, A., Válková, H. Trestní opatření v trestních věcech mladistvých. *Trestněprávní revue*, 2005, č. 3.

Šámal, P., Válková, H., Sokolář, A., Hrušáková, M. *Zákon o soudnictví ve věcech mládeže. Komentář*. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2007.

§ 2

Hlavní zásady výkonu trestu

(1) Trest může být vykonáván jen takovým způsobem, který respektuje důstojnost osobnosti odsouzeného a omezuje škodlivé účinky zbavení svobody; tím však nesmí být ohrožena potřeba ochrany společnosti.

(2) S odsouzenými ve výkonu trestu se musí jednat tak, aby bylo zachováno jejich zdraví, a pokud to doba výkonu trestu umožní, podporovaly se takové postoje a dovednosti, které odsouzeným pomohou k návratu do společnosti a umožní vést po propuštění soběstačný život v souladu se zákonem.

⁵ Srov. Šámal, P., Válková, H., Sokolář, A., Hrušáková, M. *Zákon o soudnictví ve věcech mládeže. Komentář* 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2007, s. 55.

⁶ Šámal, P., Válková, H., Sokolář, A., Hrušáková, M. *Zákon o soudnictví ve věcech mládeže. Komentář* 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2007, s. 55.

K odst. 1

1. Toto ustanovení vyjadřuje zásadu humanismu trestních sankcí a požadavek minimalizace škodlivých účinků uvěznění.

2. Právo na zachování lidské důstojnosti je zaručeno v čl. 10 odst. 1 Listiny, podle něhož má každý právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost. Podle čl. 7 odst. 2 Listiny pak nikdo nesmí být mučen ani podroben krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu. Toto právo náleží i osobám vykonávajícím trest odnětí svobody. Právo na zachování lidské důstojnosti výslovně ve vztahu k osobám zbaveným osobní svobody je zakotveno v čl. 10 MPOP, podle něhož se s takovými osobami jedná lidsky a s úctou k přirozené důstojnosti lidské bytosti. Zákaz mučení či krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení je obsažen v čl. 7 MPOP a čl. 3 EÚLP.

3. Trestní zákoník v rámci obecných zásad pro ukládání sankcí stanoví, že výkonem trestní sankce nesmí být ponižena lidská důstojnost (§ 37 odst. 2 tr. zákoníku). Stejný požadavek je obsažen i v § 24 odst. 2 ZSM ve vztahu k výkonu trestního opatření.

4. Na zachování důstojnosti a omezování škodlivých účinků uvěznění odsouzených je kladen důraz rovněž v Evropských vězeňských pravidlech⁷, která představují významný inspirační zdroj zákona o výkonu trestu odnětí svobody.

5. Škodlivými účinky zbavení svobody jsou zejména:

- zprerhání pozitivních sociálních vazeb v oblasti rodiny, partnerských vztahů, přátel, práce a zájmů, jejichž obnovení po propuštění je často velmi obtížné, či dokonce nemožné;
- tzv. prizonizace, tj. proces intelektuálního, psychologického i hodnotového přizpůsobování se prostředí věznice, který zejména u dlouhotrvajících trestů vede až k neschopnosti člověka žít mimo vězení. Adaptace na prostředí věznice, přizpůsobení se pravidlům vězeňské subkultury, převzetí jejích zvyklostí, chování, forem uspokojování životních potřeb, osvojení si vězeňského argotu apod., stejně jako přizpůsobení se vězeňským pravidlům vyžadovaným personálem věznic je na překážku pozitivní resocializace a snižuje i efektivitu programů zacházení. Odsouzení velmi často plní všechny úkoly, které jim program ukládá, navenek prezentují pozitivní postoje a formy chování, naučí se plnit uložené povinnosti, aby se vyhnuli kázeňským postihům, ale vnitřně zůstávají nedotčeni;⁸
- prostředí výkonu trestu představuje nahromadění osob s větší či menší mírou sociálně poruchovosti chování, které se vzájemně ovlivňují.⁹ Tato kumulace sociálně narušených osob vede ke kriminální infekci, tedy šíření těch projevů chování, osvojení dovedností, návyků a hodnot, které vyústí v trestný čin. Ve výkonu trestu se vytvářejí negativní sociální vazby, často v podobě pevných přátelství, jež přetrvávají i po jeho skončení a vedou až k recidivě trestné činnosti;¹⁰

⁷ Evropská vězeňská pravidla představují nejvýznamnější dokument mezinárodní penologie. Patří do kategorie *soft law*, tzn. mají povahu doporučení. Nejnovější verze byla vyhlášena v roce 2006.

⁸ Mezník, J., Kuchta, J., Kalvodová, V. *Základy penologie*. Brno : Masarykova univerzita, 1995, s. 54–55.

⁹ Kuchta, J., Válková, H. a kol. *Základy kriminologie a trestní politiky*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2005, s. 213.

¹⁰ Srov. Mezník, J., Kuchta, J., Kalvodová, V. *Základy penologie*. Brno : Masarykova univerzita, 1995, s. 57.

- nedostatek příležitostí pro přijímání zodpovědnosti za volbu alternativ chování v důsledku převažujícího vnějšího řízení, vznik heteronomní morálky;
- stigmatizace puncem kriminálního, která funguje jako překážka při sociální reintegraci.¹¹

6. Výkon trestu odnětí svobody proto musí být orientován nejen na dodržování pořádku a kázně a plnění povinností, pokynů a příkazů, ale i na pozitivní stimulaci odsouzených ve směru převzetí odpovědnosti za své chování, rozvíjení schopností a dovedností, které jim usnadní návrat do společnosti, na vytváření či posilování pozitivních sociálních vztahů s vnějším světem, zejména vztahů k rodině, přátelům. Je třeba také seznamovat odsouzené se změnou sociálních realit, ke kterým došlo během jejich pobytu ve vězení, což je významné především u dlouhodobějších trestů, a celkově připravovat odsouzené na život na svobodě. ZVTOS poskytuje poměrně široký prostor pro realizaci uvedeného. Jedná se např. o škálu kontaktů odsouzeného s blízkými prostřednictvím návštěv, korespondence či telefonického hovoru včetně možnosti tzv. nadstandardních návštěv bez zrakové a sluchové kontroly zaměstnanců Vězeňské služby či možnosti opuštění věznice v souvislosti s návštěvou nebo institut přerušování výkonu trestu (§ 56, § 65 ZVTOS). V procesu přípravy na samostatný způsob života na svobodě sehrávají důležitou roli výstupní oddělení (§ 74 ZVTOS). Významná v tomto procesu je rovněž spolupráce věznic s orgány sociálního zabezpečení (§ 75 ZVTOS) a se subjekty působícími zejména v oblasti postpenitenciární péče.

7. Požadavek výkonu trestu způsobem, který respektuje důstojnost osobnosti odsouzeného a omezuje škodlivé účinky uvěznění, je limitován potřebou ochrany společnosti, která je primárním účelem výkonu trestu odnětí svobody. Zájem na ochraně společnosti je tak nadřazen zájmu na ochraně důstojnosti osobnosti odsouzeného i zájmu na minimalizaci škodlivých účinků zbavení osobní svobody.

K odst. 2

8. Toto ustanovení zakotvuje zásady zacházení s odsouzenými. K naplnění těchto zásad slouží celá řada ustanovení ZVTOS, např. o základních sociálních podmínkách odsouzených a poskytování zdravotní péče (§ 16 ZVTOS), zaměstnávání a vzdělávání odsouzených (§ 39, § 34 ZVTOS) nebo zacházení s odsouzenými (§ 40 a násl. ZVTOS).

9. Jak patrně z dikce tohoto ustanovení, opuštěn je nereálný cíl úplné převychovy pachatele, a tedy i úplná eliminace jeho recidivy. Vyžaduje se takové zacházení, které zachová zdraví odsouzeného a poskytne mu, resp. zvýší jeho šance na reintegraci po propuštění, na schopnost vést život v souladu se zákonem, ať již umožněním vzdělání, zvýšením kvalifikace, získáním pracovních návyků, osvojením si určitého řádu a pocitu odpovědnosti za vlastní chování apod.

Související ustanovení:

§ 16 – sociální podmínky odsouzených a poskytování zdravotní péče, § 29 – zaměstnávání a vzdělávání odsouzených, § 40 odst. 2, § 41 – program zacházení

¹¹ Kuchta, J., Válková, H. a kol. *Základy kriminologie a trestní politiky*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2005, s. 213. K dalším negativním důsledkům srov. tamtéž.

Související předpisy:

sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., o sjednání Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Protokolů na tuto Úmluvu navazujících; usnesení předsednictva ČNR č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky; tr. zákoník, zákon č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže; vyhláška č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody

Literatura:

- Černíková, V. a kol. *Sociální ochrana. Terciární prevence, její možnosti a limity*. Plzeň : Aleš Čeněk 2008.
- Hála, J. *Úvod do teorie a praxe vězeňství*. České Budějovice : Vysoká škola evropských a regionálních studií, 2005.
- Hungr, P., Kalvodová, V. Dva pohledy na české vězeňství. *Časopis pro právní vědu a praxi*, 1998, č. II.
- Chutná, M., Jílek, D. *Lidská práva v mezinárodních dokumentech*. Brno : Masarykova univerzita, 1994.
- Kalvodová, V. *Postavení trestu odnětí svobody v systému trestněprávních sankcí*. Brno : Masarykova univerzita, 2002.
- Kalvodová, V. Evropská vězeňská pravidla – nejvýznamnější dokument mezinárodní penologie. *Časopis pro právní vědu a praxi*, 1997, č. I.
- Kalvodová, V. Dlouhodobé tresty odnětí svobody a právo odsouzeného na resocializaci. *Trestní právo*, 1997, č. 10.
- Kuchta, J., Válková H. a kol. *Základy kriminologie a trestní politiky*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2005.
- Mezník, J., Kuchta, J., Kalvodová, V. *Základy penologie*. Brno : Masarykova univerzita, 1995.
- Neale, J. K. The European Prison Rules, context, philosophy and issues. *Prison Information Bulletin*, 1991, n. 1.

§ 3

Orgán zajišťující výkon trestu

(1) **Střežení odsouzených, dozor nad nimi, metody zacházení s odsouzenými a stanovené podmínky výkonu trestu zajišťuje Vězeňská služba České republiky (dále jen „Vězeňská služba“).**

(2) **Vězeňská služba je oprávněna odsouzeným vydávat pokyny a příkazy a používat vůči nim jen taková omezení a donucovací prostředky, které připouští zvláštní zákon.¹⁾**

(3) **Povinnosti a oprávnění příslušníka Vězeňské služby stanoví zvláštní zákon.¹⁾ Občanský pracovník Vězeňské služby je oprávněn vydávat odsouzeným pokyny a příkazy v rozsahu stanoveném tímto zákonem.**

(4) **Zaměstnancem Vězeňské služby se pro účely tohoto zákona rozumí jak příslušník, tak občanský pracovník Vězeňské služby.**

¹⁾ Zákon č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážci České republiky.

K odst. 1

1. Vězeňská služba České republiky (dále jen Vězeňská služba) byla zřízena zákonem č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážci ze dne 17. listopadu 1992. Vězeňská služba je ozbrojeným bezpečnostním sborem. Řídí ji generální ředitel Vězeňské služby, kterého jmenuje a odvolává ministr spravedlnosti. Generální ředitel odpovídá ministru

za činnost Vězeňské služby (§ 1 odst. 2 ZVS). Vězeňská služba je správním úřadem a účetní jednotkou ve smyslu § 9 odst. 2 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích.

2. Vězeňská služba zajišťuje kromě výkonu trestu odnětí svobody i výkon vazby, výkon zabezpečovací detence a v rozsahu stanoveném ZVS také ochranu pořádku a bezpečnosti při výkonu soudnictví a správě soudů a při činnosti státních zastupitelství a Ministerstva spravedlnosti (srov. § 1 odst. 1 ZVS).

3. Vězeňská služba se člení na organizační jednotky. Jsou jimi generální ředitelství vazební věznic, věznic, ústavy pro výkon zabezpečovací detence a Institut vzdělávání (§ 2 odst. 4 ZVS).

4. Hlavními činnostmi Vězeňské služby podle ZVTOS jsou střežení odsouzených, dozor nad nimi, zajištění metod zacházení s odsouzenými za stanovených podmínek výkonu trestu. ZVS vymezuje úkoly Vězeňské služby detailněji v § 2 odst. 1. Pokud jde o výkon trestu odnětí svobody, Vězeňská služba podle tohoto ustanovení plní mj. následující úkoly, jejichž prostřednictvím realizuje výše uvedené hlavní činnosti:

- a) spravuje a střeží vazební věznic a věznic a odpovídá za dodržování zákonem stanovených podmínek výkonu trestu odnětí svobody,
- b) střeží, předvádí a eskortuje osoby ve výkonu trestu odnětí svobody,
- c) prostřednictvím programů zacházení soustavně působí na osoby ve výkonu trestu odnětí svobody s cílem vytvořit předpoklady pro jejich řádný způsob života po propuštění,
- d) provádí výzkum v oboru penologie a využívá jeho výsledky a vědecké poznatky při výkonu trestu odnětí svobody,
- e) vytváří podmínky pro pracovní a jinou účelnou činnost osob ve výkonu trestu odnětí svobody,
- f) provozuje hospodářskou činnost za účelem zaměstnávání osob ve výkonu trestu odnětí svobody,
- g) zabezpečuje vzdělávání osob ve výkonu trestu odnětí svobody,
- h) poskytuje zdravotní péči ve svých zdravotnických zařízeních osobám ve výkonu trestu odnětí svobody a v případě potřeby zabezpečuje specializovanou zdravotní péči v mimovězeňských zdravotnických zařízeních,
- i) ve spolupráci s Policií České republiky se podílí na odhalování a předcházení trestné činnosti osob ve výkonu trestu odnětí svobody.

K odst. 2

5. Toto ustanovení opravňuje příslušníky Vězeňské služby k vydávání pokynů a příkazů a k používání omezení a donucovacích prostředků v rozsahu stanoveném zvláštním zákonem. Tím se rozumí zákon č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážní, ve znění pozdějších předpisů.

6. Prostřednictvím pokynů, příkazů, omezení a donucovacích prostředků usměrňuje příslušník Vězeňské služby chování odsouzených a zajišťuje tak pořádek a bezpečnost v místech výkonu trestu.

7. Druhy donucovacích prostředků a podmínky jejich použití příslušníkem Vězeňské služby jsou stanoveny v § 17 ZVS.

8. Příslušník je při plnění svých povinností v rámci výkonu trestu odnětí svobody oprávněn použít donucovací prostředky, jen pokud je to nezbytné k zajištění pořádku a bezpečnosti, a to vůči osobám, které ohrožují život nebo zdraví, úmyslně poškozují majetek nebo se násilím snaží mařit účel výkonu trestu odnětí svobody anebo narušují pořádek nebo bezpečnost v prostorách Vězeňské služby, ve věznicí pro místní výkon trestu nebo v bezprostřední blízkosti střežených objektů, v nichž je vykonáván trest odnětí svobody (srov. § 17 odst. 1 ZVS).

9. Donucovacími prostředky jsou:

- a) hmaty, chvaty, údery a kopy sebeobraný,
- b) předváděcí řetízky,
- c) pouta,
- d) poutací popruhy,
- e) pouta s poutacím opaskem,
- f) slzotvorné prostředky,
- g) obušek,
- h) služební pes,
- i) vodní stříkač,
- j) zásahová výbuška,
- k) expanzní zbraň,
- l) úder střelnou zbraní,
- m) hrozba střelnou zbraní,
- n) varovný výstřel.

Volba donucovacího prostředku je podmíněna účelem služebního zákroku. Jeho použití je pak limitováno zásadou přiměřenosti. Příslušník je povinen dbát, aby použití donucovacího prostředku bylo přiměřené účelu zákroku a aby jím nebyla způsobena újma zřejmě nepřiměřená povaze a nebezpečnosti protiprávního jednání (srov. § 17 odst. 3 ZVS).

10. Při předvádění osoby ve výkonu trestu mimo objekt věznice lze použít předváděcí řetízky, pouta nebo pouta s poutacím opaskem i bez splnění podmínek uvedených výše ve vysvětlivce č. 8, pokud je to nezbytné ke splnění účelu úkonu (§ 17 odst. 4 ZVS).

11. Podobně při předvádění osoby odsouzeného v prostorách věznice lze některého z těchto tří donucovacích prostředků použít bez splnění podmínek uvedených výše ve vysvětlivce č. 8, je-li vzhledem k předchozímu chování odsouzeného důvodná obava, že by se mohl chovat násilným způsobem. Podmínkou je rovněž nezbytnost použití takového prostředku pro splnění účelu úkonu (§ 17 odst. 5 ZVS).

12. Samostatně, tj. mimo ustanovení § 17 ZVS o donucovacích prostředcích, je v ZVS upraveno použití střelné zbraně (§ 18 ZVS). K tomu viz vysvětlivky k odst. 3.

13. ZVS stanoví omezení při použití donucovacích prostředků a střelné zbraně, pokud jsou použity vůči ženě, těhotné ženě, osobě vysokého věku, osobě se zjevným zdravotním postižením nebo osobě zjevně mladší patnácti let (srov. § 19 ZVS).

K odst. 3

14. Povinnosti příslušníka Vězeňské služby jsou stanoveny v § 5–9, § 15 a § 20 ZVS. Jsou vymezeny ke všem oblastem, které Vězeňská služba zajišťuje, tedy k výkonu vazby,

zabezpečovací detenci a výkonu trestu odnětí svobody. Následující výklad bude zaměřen na výkon trestu odnětí svobody.

15. Příslušník je především povinen plnit služební povinnosti a úkoly vyplývající pro něj ze zákonů a z dalších obecně závazných právních předpisů a z rozhodnutí a příkazů nadřízených.

16. Řada povinností se vztahuje k jednání s osobami ve výkonu trestu odnětí svobody. Příslušník je povinen jednat s nimi vážně a rozhodně. Z hlediska účelu výkonu trestu a jeho hlavních zásad je významnou povinností respektovat práva osob ve výkonu trestu zabránovat krutému nebo důstojnost ponižujícímu zacházení s těmito osobami i mezi nimi navzájem, stejně jako povinnost působit k naplňování účelu výkonu trestu a povinnost dbát při provádění služebních zákroků a úkonů cti a důstojnosti osob, s nimiž jedná, i své a nepřipustit způsobení bezdůvodné újmy nebo překročení zásahu do práv a svobod nad míru nezbytnou k dosažení účelu zákroku nebo úkonu.

17. K povinností příslušníka patří i povinnost prokázat před provedením zákroku svou příslušnost k Vězeňské službě, pokud to okolnosti a povaha zákroku dovolují. Příslušnost k Vězeňské službě se prokazuje:

- služebním průkazem nebo stejnokrojem s identifikačním číslem;
- v místech výkonu vazby, zabezpečovací detence a výkonu trestu též identifikačním štítkem;
- výjimečně ústním prohlášením „Vězeňská služba“, pokud okolnosti neumožňují prokázat totožnost stanoveným způsobem. Tak tomu může být např. v případě, kdy příslušník bude konat v rámci zakročovací povinnosti mimo službu podle § 7 odst. 3 ZVS a nebude mít na sobě služební stejnokroj nebo při sobě služební průkaz, popř. za situace vyžadující okamžité provedení zákroku, kdy nebude prostor pro předložení služebního průkazu apod.

18. Příslušník je dále před provedením zákroku povinen použít domluvy, výzvy, již předcházejí slova „jménem zákona“, nebo varování k dosažení účelu zákroku bez jeho provedení, což je projevem zásady přiměřenosti a subsidiarity závažnějších zásahů do práv a svobod osob. Uvedené mírnější prostředky je povinen použít, pokud to dovolují okolnosti a povaha služebního zákroku.

19. Příslušník Vězeňské služby má také zakročovací povinnost vůči osobám páčajícícím ve výkonu vazby, zabezpečovací detence a výkonu trestu odnětí svobody trestný čin a kázeňský přestupek nebo mařícím účel vazby, zabezpečovací detence nebo výkonu trestu nebo v případě narušování pořádku nebo ohrožení bezpečnosti v prostorách Vězeňské služby, věznic pro místní výkon trestu nebo při předvádění a eskortách osob z výkonu trestu odnětí svobody. Povinnost provést služební zákrok má příslušník i v době mimo službu, pokud osoba ve výkonu páčá trestný čin nebo kázeňských přestupek, jímž je bezprostředně ohrožen život, zdraví nebo majetek.

20. Příslušník je dále vázán povinností mlčenlivosti o skutečnostech, které se dozví při plnění služebních úkolů, nebo v souvislosti s nimi, a které v obecném zájmu nebo v zájmu zúčastněných osob vyžadují utajení před nepovolanými osobami. Těto povinnosti může být zproštěn ministrem spravedlnosti.

21. Příslušník je rovněž povinen bezprostředně pronásledovat osobu prchající z výkonu trestu odnětí svobody, pokud mu v tom nebrání jiné důležité okolnosti, a činit nezbytná a neodkladná opatření k jejímu zadržení.

22. Další povinnosti jsou stanoveny příslušníku v případě použití donucovacích prostředků a střelné zbraně:

- povinnost oznámit jejich použití bezodkladně nadřízenému, nejde-li o použití za podmínek § 17 odst. 4 a 5 ZVS; viz vysvětlivky k odst. 2;
- povinnost poskytnout první pomoc a zajistit lékařské ošetření;
- sepsat o použití donucovacího prostředku záznam, pokud došlo ke zranění.

23. Oprávnění příslušníka jsou stanovena v § 10–18 ZVS. Stejně jako v případě povinností bude následující výklad zaměřen na oblast výkonu trestu odnětí svobody.

24. Příslušník je oprávněn požadovat vysvětlení od osob ve výkonu trestu odnětí svobody, které mohou přispět k objasnění skutečností důležitých pro odhalení trestného činu nebo kázeňského přestupku spáchaného ve výkonu trestu nebo pro vypátrání osoby prchající z výkonu trestu.

25. Příslušník je oprávněn provést u osoby ve výkonu trestu odnětí svobody osobní prohlídku, prohlídku jejich věcí, snímání daktyloskopických otisků a pořizování obrazových záznamů a nařídit, aby se tato osoba podrobila lékařské prohlídce.

26. Příslušník je oprávněn odejmout osobě ve výkonu trestu věc, kterou má neoprávněně u sebe, anebo věc, která by mohla být prohlášena za propadlou nebo zabranou.

27. Řadu oprávnění má příslušník při střežení objektů, v nichž je vykonáván trest odnětí svobody. Je oprávněn zjišťovat totožnost osob, které vstupují do objektu nebo se v něm nacházejí, prohlížet jejich zavazadla i věci, prohlížet dopravní prostředky při vjezdu a výjezdu. Při důvodném podezření, že osoba má u sebe zbraň nebo jinou věc, kterou by mohl narušit výkon trestu, může provést osobní prohlídku a zbraň či věc odebrat. Příslušník může přijímat i jiná opatření zabráňující vnášení či dopravování věcí, které by mohly narušit výkon trestu. Dále je oprávněn zjišťovat totožnost osob, které se zdržují v blízkosti střežených objektů, v nichž je vykonáván trest odnětí svobody, a zakročit proti takovým osobám, pokud je důvodná obava, že naruší výkon trestu odnětí svobody nebo ohrozí bezpečnost střeženého objektu a nebo se chovají způsobem, který narušuje výkon trestu odnětí svobody nebo ohrožuje bezpečnost střeženého objektu.

28. Příslušník je při plnění služebních úkolů oprávněn v případě bezprostředního nebezpečí ohrožení života, zdraví nebo majetku požádat každého o pomoc.

29. Dalším oprávněním příslušníka je použití donucovacích prostředků za podmínek § 17 a § 20 ZVS, viz vysvětlivky k odst. 2.

30. Příslušník je dále oprávněn použít při plnění služebních úkolů střelnou zbraň, avšak pouze výjimečně, za podmínek § 18 ZVS:

- a) v případě nutné obrany k odvrácení přímo hrozícího nebo trvajících útoku proti jeho osobě nebo útoku na život nebo zdraví jiné osoby;
- b) k překonání odporu směřujícího ke zmaření služebního zákroku, pokud jej nemůže překonat jinak a nedokončení zákroku by ohrozilo život nebo zdraví jiné osoby;
- c) k zamezení útěku osoby ve výkonu trestu odnětí svobody nebo při eskortě, pokud ji nelze zadržet jiným způsobem;
- d) k odvrácení nebezpečného útoku na střežený nebo chráněný objekt nebo stanoviště, po marné výzvě, aby od útoku bylo upuštěno;
- e) ke zneškodnění zvířete ohrožujícího život nebo zdraví osob.

31. Použití střelné zbraně je vždy krajním prostředkem; přichází v úvahu jen tehdy, nelze-li jeho účelu dosáhnout jinak, např. použitím donucovacích prostředků. V případech uvedených ve vysvětlivce č. 30 pod písm. a) – d) musí použití střelné zbraně předcházet výzva k upuštění od protiprávního jednání s výstrahou, že bude použito střelné zbraně, nejedná-li se o ohrožení života nebo zdraví příslušníka či jiné osoby a zákrok nesnese odkladu.

32. Občanskými pracovníky Vězeňské služby jsou vychovatelé, speciální pedagogové, sociální pracovníci, psychologové či popř. zdravotnický personál. Ti mohou dávat pokyny a příkazy v rozsahu daném ZVTOS, tzn. při plnění svých úkolů v rámci zajišťování vnitřního pořádku, pracovní kázně, plnění programů zacházení apod.

K odst. 4

33. Toto ustanovení vymezuje pojem zaměstnance Vězeňské služby. Rozumí se jím nejen příslušník, ale i občanský pracovník Vězeňské služby. Občanskými pracovníky, jak uvedeno výše, jsou tzv. odborní zaměstnanci Vězeňské služby – psycholog, speciální pedagog, sociální pracovník, vychovatel, popř. zdravotnický personál. Ve věznicích všech základních typů pracují s odsouzenými zásadně stabilní týmy zaměstnanců Vězeňské služby složené ze speciálního pedagoga, psychologa, sociálního pracovníka, vychovatele a dozorců s odpovídající speciální odbornou přípravou (§ 2 odst. 2 ŘVTOS).

Související ustanovení:

§ 28 – základní povinnosti odsouzených (povinnost plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby)

Související předpisy:

zákon č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráž; vyhláška č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody

Literatura:

Černíková, V. a kol. *Sociální ochrana. Terciární prevence, její možnosti a limity*. Plzeň : Aleš Čeněk, 2008.

Hála, J. *Úvod do teorie a praxe vězeňství*. České Budějovice : Vysoká škola evropských a regionálních studií, 2005.

Nekula, Ondruš, R. Ke stavu a perspektivám Vězeňské služby. *Správní právo*, 1998, č. 6.

§ 4

Poradní sbor

K uplatňování poznatků, forem a metod zacházení s odsouzenými, které napomáhají k dosažení účelu výkonu trestu, zřídí ředitel věznice poradní sbor. Členy poradního sboru jmenuje ředitel věznice s jejich souhlasem z odborníků, kteří nejsou zaměstnání ve věznicích. Činnost člena poradního sboru je jiným úkonem v obecném zájmu.²⁾ Vězeňská služba poskytuje členům poradního sboru cestovní náhrady podle zvláštního právního předpisu.³⁾

²⁾ § 124 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů.

³⁾ Zákon č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, ve znění pozdějších předpisů.

1. Toto ustanovení ukládá řediteli věznice zřídit poradní sbor za účelem uplatňování poznatků, forem a metod zacházení s odsouzenými. Poradní sbor je orgánem, který může věznici pomoci při řešení řady problémů spojených s výkonem trestu odnětí svobody a přispět tak k naplňování účelu výkonu trestu.

2. Kromě požadavku, aby se jednalo o odborníky, kteří nejsou zaměstnání ve věznici, ZVTOS blíže nespécifikuje okruh osob, které mohou být členy poradního sboru. Jejich výběr ponechává na řediteli věznice, v jehož zájmu je vytvoření kvalifikovaného a funkčního orgánu.¹² Dle důvodové zprávy by mělo jít o osoby, které mají k penitenciární problematice vztah. Může se tedy jednat např. o pedagogy, kteří mohou být nápomocni při tvorbě programů zacházení. Dále o sociální kurátory a probační úředníky, jejichž zkušenosti a poznatky mohou být využity zejména v závěrečné fázi výkonu trestu při zajišťování přechodu odsouzeného do života na svobodě. Členy poradního sboru mohou být také právníci či akademičtí pracovníci, kteří mohou pomoci s řešením právních problémů, vzniklých v souvislosti s výkonem trestu.¹³ Může se jednat též o zástupce podniků či firem umožňujících zaměstnávání odsouzených apod.

3. Činnost člena poradního sboru je jiným úkonem obecného zájmu. Ustanovení § 4 odkazuje v tomto směru na § 124 zák. č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů. Tento předpis byl zrušen zákonem č. 262/2006 Sb., zákoník práce, který upravuje jiné úkony v obecném zájmu v § 203. Podle § 202 zák. práce zaměstnavatel poskytne zaměstnanci k výkonu jiných úkonů v obecném zájmu pracovní volno v nezbytně nutném rozsahu, pokud tyto činnosti nelze provést mimo pracovní dobu. Náhrada mzdy nebo platu od zaměstnavatele v tomto případě odsouzenému nepřisluší, není-li v zák. práce stanoveno jinak nebo není-li dohodnuto nebo vnitřním předpisem stanoveno jinak. Zák. práce stanoví v § 203 odst. 2 písm. a), v kterých případech náleží zaměstnanci pracovní volno pro jiný úkon v obecném zájmu s náhradou mzdy. Výkon funkce člena poradního sboru mezi nimi není uveden; náhrada mzdy by tak musela být buď dohodnuta, anebo stanovena ve vnitřním předpisu zaměstnavatele.

4. Zvláštním právním předpisem upravujícím cestovní náhrady je zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, který zrušil zákon č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, ve znění pozdějších předpisů, na který § 4 ZVTOS, pokud jde o cestovní náhrady členům poradního sboru, odkazuje. Cestovními náhradami se rozumí jízdné, stravné a nutné vedlejší výdaje.

Související předpisy:

zák. práce

Literatura:

Kalvodová, V. *Postavení trestu odnětí svobody v systému trestněprávních sankcí*. Brno : Masarykova univerzita, 2002.

¹² Kalvodová, V. *Postavení trestu odnětí svobody v systému trestněprávních sankcí*. Brno : Masarykova univerzita, 2002, s. 194.

¹³ Srov. Kalvodová, V. *Postavení trestu odnětí svobody v systému trestněprávních sankcí*. Brno : Masarykova univerzita, 2002, s. 194.

(1) Trest se vykonává ve věznicí nebo ve zvláštním oddělení vazební věznice. Věznice zřizuje a zrušuje ministr spravedlnosti (dále jen „ministr“) a jejich správu vykonává Vězeňská služba podle zvláštního zákona.¹⁾

(2) Vyžaduje-li zdravotní stav odsouzeného zdravotní péči, kterou nelze zajistit ve zdravotnickém zařízení Vězeňské služby, a výkon trestu nelze přerušit, trest se na nezbytně nutnou dobu vykonává ve zdravotnickém zařízení mimo objekty spravované Vězeňskou službou, přičemž střežení odsouzeného v takovém případě zajišťuje nejbližší věznice. Zvýšené náklady spojené s provedením takových opatření hradí zdravotnickému zařízení Vězeňská služba.

(3) Trestní opatření odnětí svobody u mladistvých,^{3b)} kteří nepřekročili 19. rok svého věku, se vykonává odděleně od ostatních odsouzených, a to ve věznicích nebo zvláštních odděleních pro mladistvé s uplatňováním vnitřní diferenciaci.

¹⁾ Zákon č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži České republiky.

^{3b)} § 2 písm. d) zákona č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže).

K odst. 1

1. Toto ustanovení navazuje na právní úpravou obsaženou v § 55 odst. 3 tr. zákoníku, podle něhož nepodmíněný trest odnětí svobody se vykonává podle jiného právního předpisu ve věznicích. Věznicemi třeba rozumět i zvláštní oddělení vazební věznice určené pro výkon trestu odnětí svobody.

2. Věznice a vazební věznice jsou organizačními jednotkami Vězeňské služby. Zřizuje, popř. zrušuje je ministr spravedlnosti (dále jen ministr). V jejich čele stojí ředitel, kterého jmenuje či odvolává generální ředitel Vězeňské služby. Ředitelé věznic a vazebních věznic jsou oprávněni jednat a činit právní úkony za Vězeňskou službu ve všech věcech, kromě těch, které podle zákona nebo rozhodnutí ministra nebo generálního ředitele patří do jejich pravomoci (§ 4 ZVS).

3. V současné době existuje v České republice 36 věznic a vazebních věznic.

4. Správu věznic a vazebních věznic vykonává Vězeňská služba podle zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži, ve znění pozdějších předpisů.

K odst. 2

5. Místem výkonu trestu může být dle tohoto ustanovení i zdravotnické zařízení mimo objekty Vězeňské služby. Jedná se o situaci výjimečnou, podmíněnou dvěma skutečnostmi. Tou první je zdravotní stav odsouzeného, jenž vyžaduje takovou zdravotní péči, kterou není možno zajistit ve zdravotnickém zařízení Vězeňské služby. Druhou podmínkou je nemožnost přerušit výkon trestu.

6. Zdravotním stavem vyžadujícím zdravotní péči, kterou nelze zajistit ve zdravotnickém zařízení věznice, může být např. onkologické onemocnění, úraz vyžadující náročnou operaci, onemocnění vyžadující sérii vyšetření prostřednictvím specializovaných přístrojů apod.

7. Přerušení výkonu trestu za účelem neodkladného poskytnutí zdravotní péče, kterou nelze zajistit ve věznici nebo ve specializovaném zdravotnickém zařízení Vězeňské služby, upravuje § 56 odst. 3 ZVTOS. Podle tohoto ustanovení může ředitel věznice přerušit výkon trestu na nezbytně nutnou dobu. Doba přerušení nepřevyšující 30 dnů v kalendářním roce se započítává do doby výkonu trestu, pokud si ovšem odsouzený újmu na zdraví nepůsobil úmyslně.

8. Nemožnost přerušit výkon trestu je výslovně stanovena u odsouzeného k doživotnímu trestu (§ 71 odst. 3 ZVTOS). U ostatních odsouzených může být dána např. vysokou závažností trestného činu, obavou z útěku odsouzeného po zlepšení jeho zdravotního stavu, skutečností, že již v minulosti zneužil institutu přerušení výkonu trestu apod.

9. Stanoven je i subjekt zajišťující střežení odsouzených ve zdravotnickém zařízení mimo objekty spravované Vězeňskou službou. Je jím věznice, jež je nejbližší místu zdravotnického zařízení, ve kterém je odsouzený umístěn, což je dáno požadavkem hospodárnosti.

10. Vězeňské službě je stanovena povinnost hradit případné zvýšené náklady spojené s provedením opatření nutných k zajištění střežení a bezproblémového výkonu trestu ve zdravotnickém zařízení mimo objekty spravované Vězeňskou službou. Může se jednat např. o umístění mříží do oken či opatření dveří nemocničního pokoje bezpečnostním zámkem či nutnost mimořádných směn.

K odst. 3

11. Toto ustanovení navazuje na § 76 ZSM, podle něhož výkon trestního opatření odnětí svobody upravuje zvláštní zákon.

12. Speciální právní úprava trestního práva mladistvých obsažená v ZSM se promítá i do výkonu trestního opatření nepodmíněného odnětí svobody. Ten probíhá odděleně od ostatních odsouzených ve věznicích či zvláštních odděleních pro mladistvé s uplatňováním vnitřní diferenciaci, a to i v době, kdy již dovršili v průběhu výkonu tohoto trestního opatření devatenáctý rok věku.

13. Mladistvým se podle § 2 písm. d) ZSM rozumí ten, kdo v době spáchání provinění dovršil patnáctý a nepřekročil osmnáctý rok věku. V penitenciárním smyslu slova, tj. pro účely výkonu uloženého nepodmíněného odnětí svobody, však dochází ze zákona k prodloužení věku mladistvého o jeden rok.¹⁴ Uvedená věková hranice odráží privilegovaný přístup k osobám ve věku blízkém věku mladistvých.

14. § 79 ZSM nicméně umožňuje soudu pro mládež rozhodnout, že mladistvý, který dovršil ve výkonu odnětí svobody devatenáctý rok věku, se přerazuje do věznice pro ostatní odsouzené, a současně stanoví, do jakého typu věznice bude odsouzený pro další výkon trestu zařazen. Při rozhodování soud zohlední zejména dosažený stupeň převýchovy mladistvého a délku zbytku trestu. Rozhodnutí o přerazení odsouzeného do věznice pro ostatní odsouzené se vždy považuje za rozhodnutí o přerazení do věznice s přísnějším režimem.

15. Věznice či zvláštní oddělení věznic nejsou na rozdíl od věznic pro ostatní odsouzené členěny do čtyř základních typů podle způsobu vnějšího střežení a zajištění bezpečnosti;

¹⁴ Šámal, P., Válková, H., Sokolář, A., Hrušáková, M. *Zákon o soudnictví ve věcech mládeže. Komentář*. 2. vydání, Praha : C. H. Beck, 2007, s. 781–782.

viz vysvětlivky k § 8 odst. 1 ZVTOS. Uplatňuje se v nich vnitřní diferenciaci stanovená v § 83–85 ŘVTOS. Mladiství se na základě charakteristiky osobnosti a spáchaného provinění rozdělují do čtyř základních diferenciacních skupin A až D. Do skupiny A se zařazují odsouzení se základní charakteristikou osobnosti v normálu, u nichž poruchy chování vyplývají z nevhodného sociálního prostředí, emocionální a sociální nevyzrálosti, popř. špatného zacházení. Skupina B je určena odsouzeným s naznačeným disharmonickým vývojem osobnosti, skupina C odsouzeným s poruchami chování včetně poruch způsobených užíváním návykových látek, kteří vyžadují specializovaný výkon trestu, a skupina D odsouzeným s mentální retardací. O zařazení odsouzeného do konkrétní diferenciacní skupiny rozhoduje ředitel věznice na základě doporučení odborných zaměstnanců, tj. zejména psychologa, speciálního pedagoga, sociálního pracovníka a vychovatele (srov. § 8 odst. 1 ŘVTOS). Základní diferenciacní skupiny se liší obsahem a způsobem zacházení odpovídajícím potřebám změny osobnosti mladistvého. Součástí programu zacházení ve všech těchto skupinách je vzdělávání a vhodná forma sociálního výcviku. Vnitřní diferenciaci je uplatňována i v rámci základních diferenciacních skupin, které se zpravidla dále člení na tři přístupné skupiny, jež tvoří ucelený systém pozitivní motivace mladistvých odsouzených (srov. § 85 odst. 2 ŘVTOS). Podrobnější podmínky této vnitřní diferenciaci v rámci jednotlivých základních skupin stanoví vnitřní řád věznice, a to takovým způsobem, aby v průběhu výkonu trestního opatření mohl být mladistvý postupně zařazován do jednotlivých skupin podle posunu v přístupu, plnění programu zacházení, plnění povinností a podle chování a jednání v souladu či nesouladu s vnitřním řádem věznice. V § 84 ŘVTOS jsou stanovena kritéria pro zařazení mladistvého do přístupné skupiny. Jsou jimi chování, jednání a postoje mladistvého ke spáchanému provinění a výkonu trestního opatření. Předpokladem pro zařazení do první přístupné skupiny je převážně aktivní plnění programu zacházení a dalších povinností a chování se a jednání v souladu s vnitřním řádem věznice. Odsouzeným mladistvým s nevyjasněným a kolísavým postojem a přístupem k programu zacházení a k povinnostem je určena skupina druhá. Do třetí přístupné skupiny se zařazují mladiství, kteří převážně plní program zacházení pasivně nebo jej odmítají, neplní své povinnosti a chovají se či jednají v rozporu s vnitřním řádem věznice. O zařazení mladistvého do přístupné skupiny a o jeho změně rozhoduje vedoucí oddělení výkonu trestu (oddělení výkonu vazby a trestu) na návrh speciálního pedagoga, zpravidla při zpracování a hodnocení programu zacházení. Hodnocení se u mladistvých provádí zpravidla jednou za měsíc. ŘVTOS nehovoří výslovně o rozdílech mezi jednotlivými přístupnými skupinami. Jedná se zřejmě o odlišnosti v rozsahu práv či výhod a povinností. Je tedy zřejmé, že diferenciaci výkonu trestního opatření odnětí svobody u mladistvých je založena na opačném přístupu než je tomu v případě výkonu trestu odnětí svobody u dospělých pachatelů. Pro mladistvé je určen jeden typ věznice, dle způsobu vnějšího střežení a zajištění bezpečnosti nediferencovaný. Z hlediska bezpečnostních parametrů je věznice prakticky na úrovni věznice s ostrahou až s prvky věznice se zvýšenou ostrahou (srov. § 49 odst. 2 a § 55 ŘVTOS). Důraz je pak kladen na diferenciaci vnitřní, zohledňující jednak osobnost mladistvého a povahu jím spáchaného provinění, jednak i jeho chování a postoj k výkonu trestního opatření.¹⁵

¹⁵ Kalvodová, V. K diferenciaci výkonu trestu odnětí svobody dle nové právní úpravy. *Časopis pro právní vědu a právní praxi*, 2000, č. 2, s. 214.

Judikatura:

R 37/2007 Jestliže soud pro mládež ukládá mladistvému trestní opatření v podobě nepodmíněného trestu odnětí svobody, musí podle § 76 ZSM a podle § 5 odst. 3, § 8 odst. 2 a § 9 odst. 1 VýkTrOSv vždy rozhodnout o jeho zařazení do věznice pro mladistvé (§ 9 odst. 1 VýkTrOSv). Výrok o zařazení mladistvého do věznice pro mladistvé je tedy obligatorní součástí výrokové části odsuzujícího rozsudku, jímž bylo uloženo trestní opatření nepodmíněného odnětí svobody, ve smyslu § 122 odst. 1 věta čtvrtá tr. ř.

Související ustanovení:

§ 8 odst. 1 – typy věznic; § 8 odst. 2 – zvláštní věznice pro mladistvé; § 56 odst. 3 – přerušení výkonu trestu; § 60, § 61 odst. 3 – výkon trestu u mladistvých; § 71 odst. 3 – nemožnost přerušení výkonu trestu u odsouzených k doživotí

Související předpisy:

tr. zákoník; zákon č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže; vyhláška č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody; zákon č. 555/1991 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži.

Literatura:

Černíková, V. a kol. *Sociální ochrana. Terciární prevence, její možnosti a limity*. Plzeň : Aleš Čeněk, 2008.

Kalvodová, V. K diferenciaci výkonu trestu odnětí svobody dle nové právní úpravy. *Časopis pro právní vědu a praxi*, 2000, č. 2.

Kalvodová, V. *Postavení trestu odnětí svobody v systému trestněprávních sankcí*. Brno : Masarykova univerzita, 2002.

Šámal, P., Válková, H., Sotolář, A., Hrušáková, M. *Zákon o soudnictví ve věcech mládeže. Komentář*. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2007.

§ 6

Přijímání odsouzených do výkonu trestu

(1) Do výkonu trestu lze přijmout odsouzeného jen na základě písemného nařízení výkonu trestu vyhotoveného soudem. Není-li k nařízení výkonu trestu připojeno písemné vyhotovení pravomocného rozsudku, soud je věznicí zašle dodatečně.

(2) Při přijetí do výkonu trestu musí být odsouzený prokazatelně seznámen se svými právy a povinnostmi podle tohoto zákona a řádu výkonu trestu a s vnitřním řádem věznice.

K odst. 1

1. Toto ustanovení stanoví jako základní podmínku přijetí odsouzeného do výkonu trestu písemné nařízení výkonu trestu vyhotovené soudem.

2. Nařízení výkonu trestu je upraveno v § 321 tr. ř. Podle tohoto ustanovení zašle předseda senátu příslušné věznicí nařízení výkonu trestu, jakmile se rozhodnutí, podle něhož se má vykonat nepodmíněný trest odnětí svobody, stalo vykonatelným. Je-li odsouzený na svobodě, vyzve ho předseda senátu, aby ve stanovené lhůtě trest nastoupil. Výkon trestu nařídí zpravidla předseda senátu, popř. samosoudce toho soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (srov. § 315 odst. 3 tr. ř.). Pokud se však stal výrok o uložení trestu odnětí svobody pravomocným rozhodnutím odvolacího soudu a odsouzený je ve

vazbě, než výkon tohoto trestu předseda senátu odvolacího soudu ihned po vyhlášení rozhodnutí. Může tak učinit i u odsouzeného, který není ve vazbě, pokud je z konkrétních skutečností zjištěno, že pobyt odsouzeného na svobodě je nebezpečný, nebo jestliže z jednání odsouzeného či z dalších konkrétních skutečností vyplývá důvodná obava, že uprchne nebo se bude skrývat.

3. V souladu se zásadou oficiality a rychlosti řízení je třeba výkon trestu nařídit po právní moci rozsudku co nejrychleji. Výslovně to stanoví § 59 kancelářského řádu pro okresní, krajské a vrchní soudy, zejména pro případy, kdy je obviněný ve vazbě. Trestní řád nicméně počítá s možností poskytnout odsouzenému k nastoupení výkonu trestu přiměřenou lhůtu, aby si mohl obstarat své záležitosti, ne delší než jeden měsíc ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, podle něhož se má vykonat nepodmíněný trest odnětí svobody. Tato možnost je však dána pouze v případě, nebylo-li z konkrétních skutečností zjištěno, že pobyt odsouzeného na svobodě je nebezpečný, nebo nevyplývá-li z jeho jednání nebo dalších konkrétních skutečností důvodná obava, že uprchne nebo se bude skrývat, a není tak důvod pro okamžité nařízení výkonu trestu (§ 321 odst. 2 tr. ř.).

4. V nařízení výkonu trestu je třeba vyznačit den, kdy má odsouzený trest nastoupit, do kterého typu věznice je zařazen, započítání vazby nebo trestu a předchozí tresty odsouzeného s uvedením, zda byly vykonány.¹⁶

5. K nařízení výkonu trestu je třeba připojit písemné vyhotovení pravomocného rozsudku, jímž byl nepodmíněný trest odnětí svobody uložen. Ten představuje nezbytný podklad pro výkon trestu odnětí svobody. Pokud písemné vyhotovení pravomocného rozsudku nebude možno připojit k nařízení výkonu trestu, soud je věznicí zašle dodatečně. Tak tomu bude tehdy, jestliže předseda senátu soudu druhého stupně nařídí výkon rozhodnutí hned po vyhlášení a nebude dosud písemně vyhotoven rozsudek soudu druhého stupně, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o vině a trestu. V takovém případě předseda senátu v nařízení uvede, v jakém směru byl rozsudek soudu prvního stupně změněn.¹⁷

6. Toto ustanovení je prováděno § 3 odst. 1 ŘVTOS, podle něhož odsouzený může být přijat do výkonu trestu nejen na základě pravomocného a vykonatelného rozhodnutí a nařízení výkonu trestu, ale popřípadě i na jejich základě vydané výzvy soudu k nastoupení výkonu trestu anebo příkazu k dodání odsouzeného do výkonu trestu. Výzva k nástupu trestu je určena odsouzenému, který je v okamžiku nařízení výkonu trestu na svobodě. Má písemnou formu a musí být zaslána odsouzenému. Je v ní uvedena věznice, do níž má odsouzený nastoupit, a stanovena lhůta k nástupu končící konkrétním datem. Její součástí je i poučení odsouzeného, že pokud ve stanovené lhůtě trest nenastoupí, bude do výkonu trestu dodán.¹⁸ Příkaz k dodání do výkonu trestu bude vydán v případě, že odsouzený nenastoupí trest ve lhůtě, která mu byla poskytnuta, anebo pokud bylo z konkrétních skutečností zjištěno, že jeho pobyt na svobodě je nebezpečný, nebo jestliže z jeho jednání

¹⁶ Šámal, P., Král, V., Baxa, J., Púry, F. *Trestní řád. Komentář*. II. díl. 6. vydání. Praha : C. H. Beck, 2008, s. 2434.

¹⁷ Šámal, P., Král, V., Baxa, J., Púry, F. *Trestní řád. Komentář*. II. díl. 6. vydání. Praha : C. H. Beck, 2008, s. 2435.

¹⁸ Šámal, P., Král, V., Baxa, J., Púry, F. *Trestní řád. Komentář*. II. díl. 6. vydání. Praha : C. H. Beck, 2008, s. 2437.